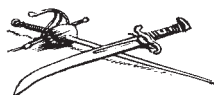

OSUDNÁ PLAVBA

Vlna se přihnala s hukotem, který přehlušil řev bouře. Zvedla se tak vysoko nad bok lodi, že připomínala zelený val. Plavčík a lodník, kteří šli za mnou, se zděšeně zastavili. Pak se obrátili a vrávoravě se rozběhli ke schůdkům na záďovou palubu.

Nemohli to stihnout.

Skočil jsem k hlavnímu stěžni a vmáčkl se mezi klubka lan, která tam visela. Vlna se zřítla na loď a přitom syčela jako nestvůrný had. Pohřbila mě chladná voda. Prsty, jimiž jsem svíral jeden z úvazných kolíků, se mi samovolně rozevřely. Dusil jsem se slanou vodou, uši mi zalehly. Připadalo mi, že mě unáší zelené ticho. To je konec, Robine, vířilo mi v mysli. Nikdy jsi nedokázal odolávat lákání moře, a teď si tě konečně vezme.

Tvrdý úder do žeber mi vyrazil dech. Zatápal jsem rukama kolem sebe a sevřel nějaké lano. Voda mě rvala kamsi dolů a vzápětí bolestně přirazila k dalším lanům pospojovaným do sítě.

Konečně jsem se mohl nadechnout.

Zdálo se mi, že sedím na houpačce na zahradě našeho domu v Yorku. Jsem znovu malý kluk a ječím na celé kolo, protože starší bratr, který později padl ve Flandrech, mě divoce rozhoupal až k nebi. Otevřel jsem doširoka oči. Pálily od slané vody. I teď jsem letěl k šedé obloze, po níž se hnaly cáry mraků. Cítil jsem tlak vichru, který mi nemilosrdně tlačil prosáklé šaty na tělo. Zuby se mi rozjektaly zimou.

Zachytil jsem se v závětrných upínačkách hlavního stěžně, asi v polovině vzdálenosti mezi palubou a košem. Zašátral jsem nohou po nejbližším provazovém stupni a opatrně na něj přenesl váhu. Slzícíma očima jsem zíral na strupatá úbočí obřích vln, které se již třetí den valily od severovýchodu. A za nimi jsem viděl další vodní hradby. Hnaly se s chocholy bílé pěny od zarudlého horizontu a byli to ještě obrovitější a strmější zabijáci než ten, který nás málem srazil do hlubin.

Musel jsem odvrátit obličej od větru. Nesl vodní tříšť takovou rychlostí, že mi rozsekávala tváře. Jako by to byl šterk odlétající od kočárových kol. Vděčně jsem vzhlédl na holý vršek stěžně.

„Děkuji ti, Bože, že jsem přežil,“ drmolil jsem roztřesenými rty díkůvzdání. „Děkuji ti, že jsi mi ve chvíli, kdy přišla bouře, dal výmluvnost, abych přesvědčil kapitána, že musíme spustit horní ráhna.“

Kdyby ráhna se skasanými plachtami zůstala na svých místech, jejich váha by lodi nedovolila se napřímít a v tomto okamžiku bychom již klesali ke dnu.

Cítil jsem v rukou, jak upínačky pracují. Podle toho, jak se loď kymácela, se lana znatelně napínala a povolovala. Jejich pohyb ale nebyl nijak velký a to znamenalo, že trup a stěžně stále tvoří jeden pevný celek. Loď není poškozená!

Další vlna ji vynesla vzhůru. Opět udeřila do pravého boku s hřmotem, jako když vypálí baterie osmnáctiliberních děl. Loď se otřásla a byla sražena na stranu. Šedý povrch moře s pruhy kalně bílé pěny jsem měl na dosah. Když se loď napřimovala, znovu se mi zdálo, že sedím na houpačce a letím do nebe.

Bouře udeřila před pěti dny - necelé dva týdny poté, co jsme opustili přístav San Salvador v portugalské kolonii Brazílii. Chtěli jsme plout do Guinejského zálivu v západní Africe, abychom tam nakoupili otroky. Několik mých obchodních přátel, kteří naši cestu platili, si od ní slibovalo tučný zisk. Věděli, že znám západoafrické vody a že jsem tam otroky již kupoval. Proto mi učinili výhodnou nabídku. Když se plavby zúčastním jako nákupčí a lodivod, dají mi slušný podíl na zisku, aniž bych musel cokoli předem platit.

To byl důvod, proč jsem nyní visel v upínačkách. Přinutil jsem se pohlédnout dolů, na palubu. Šestiliberní děla byla na svých místech, po třech u střílen na každém boku. Ani lodní čluny jsme neztratili. Dlouhý člun neporušeně spočíval ve své kolébce před hlavním stěžněm a na něm ležela dnem vzhůru menší bárka.

Pohlédl jsem na druhou stranu.

Ze zádové paluby, která začínala kousek za hlavním stěžněm, na mne mával portugalský kapitán v naolejovaném dykytovém kabátě. Dom Diogo de Monroy něco křičel, ale v řevu vichřice jsem mu nerozuměl ani slovo. Vedle něho se ve stejném černém plášti krčil loďmistr Antonio Ferreira. Vítr mu bral šosy, takže vyhlížel jako rozčepýřený havran. Za nimi bojovali s kormidelní pákou dva muži.

Nikdo jiný už tam nebyl.

Plavčík a lodník, kteří šli za mnou na příď, aby mi pomohli rozvinout některou z příďových plachet, byli pryč. Moře si je vzalo místo mě.

Ach Bože, ach Bože, mumlal jsem stále dokola, když jsem se spouštěl dolů na hlavní palubu. Vyčkal jsem, až se loď znovu propadne do úžlabiny mezi vlnami, a jako kočka se rozběhl zpět ke schůdkům na záďovou palubu.

„Už jste spokojen, *signior Inglese?*“ vybafl na mne loďmistr, jakmile jsem se vyškrábal nahoru a opřel se schváceně o průčelní balustrádu. „Jako je Bůh nade mnou, ty dva jste zabil vy!“

„Ne já, ale moře, loďmistře,“ vykřikl jsem v odpověď. „Jestli nezvedneme kousek plátna,“ to už jsem řval na kapitána, „vezme si nás všechny.“

„Bude to vůle Boží.“ Dom Diogo pokrčil rameny. „Vždy jsme v Jeho rukou.“

Ano, byli jsme v Jeho rukou. Nikoli ale bezmocní. Moře je sice někdy z Boží vůle nemilosrdně kruté, vzpomněl jsem si na slova kapitána Drummonda, na jehož lodi jsem se plavil do Afriky, ale těm, kteří se umějí dívat, dává z téže Boží vůle výstražná znamení.

Mezi ně patřily i tvary vln. Kapitán Drummond mi ukázal na příboji, jak mělčina mění jejich tvar. Jak se počínají zvedat do výše a přepadat, když doběhnou do hloubek, které jsou menší než jejich délka. Také mi prozradil, že stejně se začnou vlny tvarovat, když je vítr žene proti mořskému proudu. *Chceš-li se stát námořníkem, musíš si, chlapče, zapamatovat, kladl mi na srdce, že nikoli vítr, ale vlny jsou zabijákem lodí.*

A my jsme se za rozednění dostali do pruhu moře, kde se mořský proud otočil proti vichřici. Když se dopoledne roztrhla málo dotažená přední plachta a museli jsme její zbytky svinout, chod loď ztěžkl a pozbyl rytmu. Loď ztratila rychlost a otočila se bezmocně bokem k drtícím přívalům vody. Vztyčení jakéhokoli kusu plachtoviny, který by nám dodal byť sebemenší rychlost, bylo otázkou života, nebo smrti.

„Půjdu tam ještě jednou,“ zaječel jsem kapitánovi do ucha. „Potřebuju ale dva chlapy.“

„Je to ďábel, pane!“ vykřikl Ferreira ke kapitánovi a pokřižoval se.

„Zemřeme jako křesťané, pane.“ Dom Diogo na mě lhostejně pohlédl.

Potácivě jsem se rozběhl k palubnímu jícnu před kompasnicí. Za ní se tloukla ze strany na stranu kormidelní páka a vláčela po palubě dvojici otupělých lodníků. Spíše jsem se svalil, než seběhl po schůdcích na hlavní palubu.

Ve strážnici před velkou kajutou, v níž jsem s kapitánem bydlel, šplouchala po palubních plačkách voda a odrážela se od truhlic s mušketami. Ve vodě klečel necelý tucet mužů a modlil se ke krucifixu přibitému k patě zadního stěžně.

„...a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům...“ nesl se nízkou prostorem chór hlasů. Strážnice se zmítala na všechny strany a osvětlovala ji kývající se lucerna. Nasládlá vůně spalovaného velrybího oleje se mísila s kyselým pachem zvratků.

„Tak dost,“ zařval jsem vztekle z plných plic. „Potřebuju dva chlapy. Když půjdou se mnou, pomodlíme se všichni zítra díkyvzdání.“

Už jsem se znal. V takových mezních situacích se mě zmocňovala chladná zuřivost. Stával jsem se nemilosrdným k těm, kteří ztratili odvalu a odmítali pokračovat v boji za záchranu lodi. Přiskočil jsem ke dvěma nejbližším lodníkům. Vyčkal jsem vhodného náklonu lodě a s jeho pomocí je postavil na nohy. Chtěli se zhroutit zpět na palubní plaňky. Udeřil jsem je oba pěstí do obličeje a kopanci je hnal ke schůdkům na záďovou palubu.

Nahoře jsem jim nedal čas rozmýšlet. Kapitán a loďmistr neřekli ani slovo, když jsem je strkal před sebou k ozdobné balustrádě u předního okraje záďové paluby.

„Ted!“ vykřikl jsem, když se loď propadla do dalšího vodního údolí, a srazil ty dva dolů na hlavní palubu. Skutáleli se ze schůdků a nezbylo jim nic jiného než se co nejrychleji přebrodit uličkou mezi pravoboční baterií šestilobek a dlouhým člunem k příďové palubě. V úkrytu pod její hranou jsme přečkali úder další vlny a pak se vyšvihli na příď.

Měl jsem na vybranou mezi dvěma plachtami. Buď uvolnit čtyřcípou blindu na ráhne pod čelenem, nebo rozvinout třícípou kosatku na stěhu předního stěžně. To první by vyžadovalo napřed přetočit ráhno a pak teprve plachtu dotáhnout otěžemi. V druhém případě stačilo uvolnit úvazy, jimiž byla kosatka nakasána ke stěhu, a poté co nejrychleji dotáhnout její závětrnou otěž. Navíc se jako bouřková plachta hodila lépe, protože měla menší plochu a byla ušita z těžkého lněného plátna.

„K otěžím kosatky!“ zařval jsem na lodníky v okamžiku, kdy se příď zase začala propadat do doliny mezi vlnami. Sám jsem se s nožem v ruce vrhl vpřed. *Terceira*, jak se naše loď jmenovala, nebyla moc velká a přední stěh vedl tak nízko, že z průčelního zábradlí příďové paluby se dala kosatka uvolnit.

Bůh byl milostivý. Po celou tu dobu, co jsem se jednou rukou držel stěhu a druhou přerézával úvazy, nepřišla tak mohutná vlna, aby někoho z nás spláchla přes palubu. V těch ustrašených mužích za mnou se přece jen probudil námořnický instinkt. Včas dotáhli kosatkovou otěž do té míry, že se plachta po uvolnění ihned neroztrhla. Jenom jednou práskla, jako když se vystřelí z děla, ale nepoškodila se a nesrazila do moře ani mě.

Jakmile se vítr opřel do kosatky, odtlačil příď do závětří. Přidal jsem se k lodníkům u závětrné otěže. Kdykoli jsme se propadli mezi vlny a tlak větru do plachty ustal, zabrali jsme za ni, dokud nebyla kosatka napnutá jako prkno.

Když jsme se všichni tři šťastně vrátili na záď, loďmistr s několika muži připevňoval ke konci kormidelní páky kladky, aby pomocí lan zkrotil zuřivé pohyby kormidla.

„Sám ďábel stál za vámi, *seignior Inglese*,“ zahučel, když jsem se sklonil, abych jim pomohl.

Ferreira se přece jenom v řemesle vyznal. Jakmile provlékl kladkami lana a znehybnil kormidelní páku ve správné poloze, začala loď poslouchat. Když ji vlna vynesla vzhůru, kde víchr duněl plnou silou, tlak kosatky odstrčil příď od větru a loď se rozjela šikmo dolů po vodním úbočí. Zrychlovala, až to bralo dech, ale vychýlené kormidlo ji začalo stáčet proti větru. Do protisvahu vlny pak loď stoupala pod ostřejším úhlem, ale s dostatkem rychlosti, aby dokázala přídi prorazit její děsivý vrchol, kde se zbělené moře vařilo jako v pekelném kotli a stejně pekelně se z něho dýmilo.

Následující noc se vlny poněkud prodloužily a pozbyly své vražedné strmosti. Asi jsme vyjeli z pásma, kde se vítr hádal s proudem nebo kde se proud v důsledku odlivu otočil. Plavba se natolik uklidnila, že nám kuchař mohl podat sušenou kozí kýtu a pár sucharů. Přitom oznámil domu Diogovi Jobovu zvěst. Do nákladového prostoru pronikla voda a zničila značnou část zásob.

„Polovina soudků se soleným hovězím se rozvalila, kapitáne,“ hlásil zkroušeně. „Taky bečky s chlebem praskly a pytle s moukou se rozmočily. A v tý kaši plavou trávy a náhradní ráhna. Kdykoliv spadnem z vlny, tak tam vod těch strašlivejch úderů všechno příšerně duní a všechno se otřásá.“

Znamenalo to, že jsme již neměli dost zásob, abychom dopluli do Guinejského zálivu.

Bouře nás držela ve svých spárech ještě celý týden. Vítr postupně slábl a s ním i vlnobítí. Nárazy vln do přídě však způsobily, že se zde pod čarou ponoru uvolnily plaňky. Ve spárách mezi nimi se porušila ucpávka z nasmolené koudele a do trupu začala pronikat v čím dál tím větším množství voda. Museli jsme pumpovat stále delší dobu, a když se opět objevilo slunce a oceán byl zase pokojně modrý, z každých osmi hodin připadla jedna na práci u pump.

Mohlo to být ještě horší, ale loď, kterou moji obchodní partneři pronajali, byla obzvlášť pevná. Na ostrově Terceira na Azorách, po němž se loď jmenovala, ji hned od kýlu postavili jako otrokářské plavidlo. Měla pod hlavní palubou ještě jednu, se řadami zapuštěných ok, kde měl být v okovech uložen i náš živý náklad.

Před vyplutím jsem si také důkladně prohlédl výstroj. Nad trupem se tyčily tři stěžně, hlavní a přední s třemi patry čtyřcípých plachet. Zadní stěžně nesl jenom latinskou plachtu pod šikmým ráhnem a na přídi pod čelenem ještě visela neobvykle velká blinda, plachta obtížně obsluhovatelná a málo účinná. Byla to tedy loď, které by se v Anglii říkalo *pinasa*. Bělostné lanoví z manilského konopí bylo nesmírně pevné a ještě utvrdilo pocit důvěry, který mi

Terceira vnukala. Navíc mě potěšila sestava moderních třícípých plachet mezi stěžni a nad čelenem. S těmito stěhovkami se dalo dobře křížovat proti větru a zaručovaly pár uzlů rychlosti navíc při bočním větru. A to se mohlo hodit, kdybychom měli při návratu smůlu a začal nás pronásledovat nějaký nizozemský korzár. Nebo některá z portugalských válečných lodí, které měly základnu na Kapverdských ostrovech.

Slunce, které jsme neviděli téměř čtrnáct dní, přimělo kapitána, aby s kvadrantem vyšel na zářovou palubu a pokusil se určit naši polohu. Pomáhal jsem mu s výpočty a zjistili jsme, že se nacházíme asi na jedenáctém stupni severní zeměpisné šířky. Délka byla nejistá a snažili jsme se ji upřesnit postupem, který používají všichni mořeplavci – odhadem podle upluté vzdálenosti.

Naše dráha byla zakreslena na mapě, která ve velké kajutě přečkala bouři bez úhony. Nyní mapa ležela na stole, jenž byl přišroubován k podlaze, a zářovými otevřenými okny na ni padaly svazky slunečních paprsků. Zahleděl jsem se na olůvkem vyznačenou dráhu naší plavby s připsanými daty u jednotlivých úseků.

Z přístavu San Salvador na brazilském pobřeží jsme vypluli v pondělí 1. září 1659. Litoval jsem, že jsme to nestihli o den dříve – všichni námořníci totiž věří, že plavby započaté v neděli skončí vždy šťastně. Celkem nás bylo na palubě osmnáct – kapitán Diogo de Monroy, já v roli nákupčího a západoafrického lodivoda, loďmistr Antonio Ferreira a deset lodníků. Dále byli na palubě ohněstrůjce, tesař, kuchař a vzhledem k našemu budoucímu nákladu velmi důležitý kovář. A s plavčíkem ke kajutové službě nás bylo osmnáct.

Zpočátku jsme směřovali kolem brazilského pobřeží k severu a plavba byla snadná. Dom Diogo rozumně navrhl, abychom i po překročení rovníku pokračovali stále na sever a teprve někde mezi desátou až dvanáctou rovnoběžkou severní šířky se stočili na východ k Africe. Vyhnuli bychom se tak zdoluhavé a obtížné plavbě rovníkovými tišinami. U mysu sv. Augustina se trasa naší plavby odklonila od pevniny. Nasadili jsme kurz severovýchod k severu a zamířili do hloubi oceánu. Ostrovy Fernanda de Noronhy jsme nechali po levoboku a překročili rovník. Vítr byl příznivý. Po dvanácti dnech plavby, když jsme byli na sedmi stupních a dvaceti dvou minutách severní zeměpisné šířky, se přihnala bouře. Napřed válo od jihovýchodu a pak vichr přeskočil na severozápad. V mezidobí jsem přiměl kapitána, aby dal spustit ráhna. Potom se vítr o síle vskutku pekelné ustálil na severovýchodním směru a svíral nás ve svém drtivém náručí až do věřejška.

Poslední úsek už na mapě nebyl. Vykreslená trasa končila pozicí na sedmi stupních a dvaceti dvou minutách s datem dne, kdy začala bouře.

„Můžeme předpokládat, že v prvních dnech vichřice, když se vítr měnil, hnal loď chvilku jedním směrem, a pak zase zpět,“ řekl dom Diogo. „Takže postačí, když zakreslíme kurz za tu dobu, co jsme pluli pod kosátkou.“

Tázavě na mě pohlédl.

Souhlasil jsem s jeho úvahou. Zbývalo odhadnout směr a velikost dráhy, kterou jsme v bouři za posledních sedm dní urazili. Byl jsem přesvědčen, že naše rychlost směrem dopředu nebyla větší než dva tři uzly. Vzhledem k síle větru a velikosti vln jsme ale museli mít obrovský boční snos, protože jsme se sunuli vpřed v podstatě bokem. Ten jsem odhadl na dvojnásobek rychlosti.

„To znamená,“ počítal jsem nahlas, „že každý den jsme byli sneseni až sto padesát mil na jihozápad, zpět k brazilskému pobřeží. Za sedm dní tedy asi o tisíc mil.“

Samotného mě to ohromilo.

„Něco jsme ale urazili k severu, pane Crusoe,“ namítl kapitán. „Vzhledem k vlnobití a větru mohl být náš kurz severoseverozápadní, a za tu dobu jsme upluli nejméně čtyři sta mil.“

Naklonil se nad mapu s olůvkem v ruce, přisunul si trojúhelníky a vykreslil do mapy jak kurz, tak snos. Poté vzal mosazné kružítko a doplnil nakreslená ramena úhlu na rovnoběžník. Jeho úhlopříčka pak byla naším skutečným kurzem, ale mne více zajímal samotný bod, kde se obloučky kružítko protnuly. To

byla totiž naše současná pozice. Jestli bude ležet na jedenácté rovnoběžce, kam kladlo naši polohu měření kvadrantem, byly naše odhady správné. A vskutku – bod ležel v takové blízkosti jedenáctého stupně severní šířky, že jsme mohli brát vykreslenou polohu za bernou minci.

„Jsme dvaadvacet délkových stupňů západně od mysu svatého Augustina,“ zděsil se dom Diogo.

Studoval jsem mapu. Asi čtyři sta mil na jihozápad leželo mezi deltami Amazonky a Orinoka pobřeží Guajany. Pruh divokého bažinatého pobřeží bez jakýchkoli stop civilizace, obývaný toliko lidojedy. Kapitán si to uvědomil také.

Mlčky jsme na sebe pohlédli.

Bylo ticho, slyšeli jsme jen vytrvalé klinkání čerpadla, které drželo loď nad vodou. Pak zaskřípěly kladky a do kajuty dolehlo sborové hej rup posádky, jež začala zvedat košové ráhno hlavního stěžně.

„Každá plachta bude dobrá, jen abychom se co nejrychleji vrátili k mysu svatého Augustina,“ prohlásil kapitán, když slyšel skřípot kladek. „Do lodě silně teče a polovinu proviantu nám zničila voda. A tady,“ položil ruku na guajanské pobřeží, „není žádný přístav, kde bychom mohli loď znovu utěsnit a doplnit zásoby. Co soudíte vy?“ úzkostlivě ke mně vzhlédl.

Ačkoli byl urozený *hidalgo*, španělský šlechtic, zase se projevil jako zbabělec a slaboch. Kdybych já byl na jeho místě, vůbec bych se s nějakým správcem nákladu nebalil. Choval bych se jako skutečný velitel, který se nemusí nikomu zpovídat. Kdybych se chtěl vrátit, prostě bych to nařídil. A každého, kdo by se protivil, bych nechal zakout do želez. Těch jsme měli dost.

Vzápětí ve mně vzkypěl vztek.

Ten zbabělec mě chce připravit o podnik, který jsem už pokládal za svůj. Chce mi vzít ten opojný pocit, když se člověk zmocňuje pokladů světa, když kolem jeho lodě míjejí neznámá pobřeží s tvory, které předtím žádná křesťanská duše neviděla. Chce mě připravit o všechno, kvůli čemu jsem před osmi lety utekl z domova.

„Myslím si, že obchodníci, které zde zastupuji, by s vámi nesouhlasili, kapitáne,“ řekl jsem chladně. „Ke karibským ostrovům,“ nyní jsem položil ruku na mapu zas já, „máme blíž než k mysu svatého Augustina.“

Prstem jsem ukázal na oblouk ostrovů západně od míst, kde jsme se nacházeli.

„Na kterémkoli z těchto ostrovů, ať již ho drží Anglie nebo Francie, najdeme všechno, co potřebujeme. Skluz k opravě lodě, dřevo, dehet, konopí a tolik potravin, kolik si jen budeme přát.“

Věděl jsem, že kapitán nemůže nic namítat, i kdyby k tomu sebral odvalu. Portugalsko, které se před devatenácti lety vymanilo ze španělské nadvlády

dy, mělo dobré vztahy s Anglií i s Francií. Loď pod portugalskou vlajkou bude tedy v kterékoli anglické nebo francouzské faktorii uvítána jako žádoucí obchodní partner. I kdyby na její palubě nebyl shodou okolností Angličan.

Ani po navigační stránce neměl můj plán chybu. Jelikož jsme se nacházeli v oblasti, kde převažují větry z východu, a karibské ostrovy ležely od nás na západ, měli jsme výhodu pozice v návětrí. Proto se jižní skupině karibských ostrovů od Grenady přes Martinique až po Guadeloupe, které jsou vysunuty více na východ, říká Návětrné ostrovy. A ostrovům od Antiguy po Anguillu, které jsou více na sever a západ, pak ostrovy Závětrné. Jako korálek, který se utrhl a odkutálel od náhrdelníku, leží ještě na východ od Návětrných ostrovů Barbados. Naplňovalo mě uspokojení, že se tohoto ostrova zmocnili mí krajané, neboť tak získali strategický bod, z něhož se dalo ovládat celé Karibské moře, ležící pod větrem.

A na něm nyní spočinul můj prst.

„Vůbec nejlepší bude Barbados. Leží nejbliž a neodchýlíme se tolik od našeho cíle v Africe.“

Vzal jsem do ruky mosazné odpichovátko.

„Dělí nás od něj asi sedm set mil,“ otočil jsem odpichovátko a odpíchl vzdálenost k severovýchodnímu rohu Jižní Ameriky, „kdežto od mysu svatého Augustina... nejméně čtrnáct set mil. A to proti větru.“

„Kdo to ale řekne posádce?“ vyhrkl zaskočený dom Diogo. „Kromě plavčíka jsme už ztratili dva chlapý.“ Narážel na skutečnost, že ještě před bouří zemřel jeden z mužů na úpal.

„Jsou to snad námořníci,“ odsekl jsem, „měli by vědět, co jejich práce obnáší a kde se nám spíš dostane pomoci.“

Nicméně než jsme vyšli na zářovou palubu, kde loďmistr Ferreira shromáždil posádku u paty hlavního stěžně, zastrčili jsme si za opasek bambitky. Nevím, co zabralo víc, zda kapitánův proslov, v němž zopakoval moje důvody pro plavbu na Barbados, nebo naše na odív vystavené pistole. Každopádně nikdo nereptal a muži se mlčky rozešli po své práci, dva k pumpám právě pod našima nohama.

Spočítal jsem si, že i při velmi pomalé plavbě bychom měli být na Barbadosu do čtrnácti dnů. Doufal jsem, že to ale zvládneme do týdne. Moje předchozí plavby mě do Karibiku nezanesly a těšil jsem se, že poznám barvitý ostrov a budu si moci promluvit rodným jazykem s krajany. A také si dopřát pravou anglickou slaninu a pár pint piva.

Prokletí, jemuž jsem vzdoroval již osm let, však rozhodlo jinak.